

Sygn. I C 1076/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: stażysta Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 13.819,84 zł (trzyście tysięcy osiemset dziewiętnaście złotych osiemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym od dnia 03.11.2015 roku do dnia zapłaty;

II. w zakresie żądania zasądzenia kwoty 300,00 złotych (trzysta złotych) postępowanie w sprawie umarza;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od pozwanego P. K. na rzecz powoda (...) (...) w W. kwotę 3.113,74 zł (trzy tysiące sto trzydzieści złotych siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1076/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) z siedzibą w W. w pozwie złożonym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 2 września 2015 r. wnosił o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. K. kwoty 13884 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 2 września 2015 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w dniu 5 listopada 2007 r. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dniem 4 kwietnia 2013 r. Przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu zawartej w dniu 23 czerwca 2015 r. została zbyta przez (...) S.A. na rzecz (...) Finanse I (...) (...) z siedzibą w K.. W dniu 9 lipca 2015 r. (...) Finanse I (...) (...) z siedzibą w K. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny (...) z siedzibą w W.. Powód wezwał pozwanego do spełnienia świadczenia w dniu 22 lipca 2015 r.

Wobec nie spłacenia zobowiązania powód wystąpił z żądaniem zasądzenia należności, na którą składają się: należność główna w wysokości 10309,90 zł, odsetki umowne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 21,46 zł, odsetki karne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 3354,92 zł, odsetki umowne w wysokości 4 krotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP naliczane przez powoda od należności głównej od dnia 24 czerwca 2015 r. do 1 września 2015 r. w wysokości 197,72 zł. (pozew k. 2-8 akt).

Postanowieniem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie do rozpoznania według właściwości (postanowienie k. 9 akt).

W piśmie procesowym z dnia 18 lutego 2016 r. powód cofnął powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia odnośnie kwoty 300 zł, gdyż już po wytoczeniu powództwa kwotą taką wpłacił pozwany na rzecz powoda. Powód wyjaśnił, że wpłaconą w dniu 2 listopada 2015 r. kwotę 300 zł zaksięgował do wysokości 235,84 zł na poczet odsetek umownych liczonych za okres od 2 września 2015 r. do 2 listopada 2015 r. oraz do wysokości 64,16 zł na poczet należności głównej, co pomniejszyło dochodzoną należność do kwoty 13819,84 zł. (pismo k. 22 akt).

Pozwany P. K. wnosił o oddalenie powództwa, ewentualnie o rozłożenia należności na raty. Był też otwarty na zawarcie ugody poprzez ustalenie z Bankiem nowych rat spłaty należności.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy kredytowej z Bankiem ani wielkości długu pozostałego do spłacenia. Wskazał jedynie, że ze względu na zadłużenie nie może spłacać zobowiązania w wyższej kwocie niż 300 zł. Ponieważ powód zaliczył wpłatę dokonaną przez pozwanego, P. K. nie kwestionował prawidłowości wyliczenia odnośnie wysokości zobowiązania jeszcze go obciążającego.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2007 r. P. K. zawarł umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz usług bankowości elektronicznej (...) i o kartę płatniczą z Bankiem (...) S.A. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na podstawie umowy pozwany otrzymał dostęp do umówionego limitu transakcji, jednocześnie zobowiązując się do rozliczenia się na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dnia 4 kwietnia 2013 r. (dowód: kserokopia umowy k. 23-26 akt, okoliczność przyznana przez pozwanego k. 60-61 akt).

Przedmiotowa wierzytelność na skutek umowy przelewu zawartej w dniu 23 czerwca 2015 r. została zbyta przez Bank (...) S.A. na rzecz (...) Finanse I (...) (...) z siedzibą w K.. (dowód: kserokopia umowy k. 27-36 akt).

W dniu 9 lipca 2015 r. (...) Finanse I (...) (...) z siedzibą w K. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) (...) z siedzibą w W.. (dowód: kserokopia umowy k. 37-55 akt).

Powód w dniu 22 lipca 2015 r. zawiadomił pozwanego o dokonanej cesji oraz wezwał P. K. do spełnienia świadczenia, które na dzień 22 lipca 2015 r. wynosiło 13969,21 zł (dowód: zawiadomienie k. 56-57 akt, wezwanie do zapłaty k. 58 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty pożyczkobiorcy pozostała kwota 13720,72 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał 12239,56 zł, odsetki za opóźnienie liczone od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia 10 sierpnia 2015 r. w kwocie 1206,16 zł oraz koszty opłat i prowizji w kwocie 275,00 zł. (dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 23 akt).

W dniu 2 listopada 2015 r. P. K. na poczet należności wpłacił kwotę 300 zł, którą powód zaksięgował do wysokości 235,84 zł na poczet odsetek umownych liczonych za okres od 2 września 2015 r. do 2 listopada 2015 r. oraz do wysokości 64,16 zł na poczet należności głównej, co pomniejszyło dochodzoną należność do kwoty 13819,84 zł (dowód: pismo powoda k. 22 akt, zeznania pozwanego k. 60-61 akt).

Pozostałej należności dochodzonej pozwem pozwany nie zapłacił (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: pozwu k. 2-8 akt, pisma zmieniającego roszczenie k. 22 akt, kserokopii: wyciągu z rejestru funduszy k. 14 akt, umowy k. 23-26 akt, umowy kupna wierzytelności k. 27-55 akt, zawiadomienia k. 56-57 akt, wezwania do zapłaty k. 58 akt oraz zeznania pozwanego P. K. k. 60-61 akt.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwany nie kwestionował wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie wskazał iż część należności została już przez niego spłacona. Faktu dokonania wpłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa nie negował powód, który z tego względu ograniczył roszczenie cofając żądanie odnośnie kwoty 300 zł.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 kpc zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez strony kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty oraz zeznania pozwanych stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od Banku (...) S.A. oraz (...) Finanse I (...) (...)y z siedzibą w K. na podstawie umów przelewu.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanych o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 69 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawa Bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W dniu 5 listopada 2007 r. P. K. zawarł umowę rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego oraz usług bankowości elektronicznej (...) i o kartę płatniczą z Bankiem (...) S.A. Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Na podstawie umowy pozwany otrzymał dostęp do umówionego limitu transakcji, jednocześnie zobowiązując się do rozliczenia się na warunkach określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dniem 4 kwietnia 2013 r. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego Bank (...) S.A. przelał dług na (...) Finanse I (...) (...)y z siedzibą w K., który następnie przelał dług na (...) (...)z siedzibą w W.. O dokonanej cesji pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 22 lipca 2015 r. Pozwany nie kwestionował faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty objętej pozwem. Pozwany również przyznał, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłacił przed wytoczeniem powództwa. Natomiast po wtoczeniu powództwa pozwany uiścił kwotę 300 zł. P. K. nie kwestionował sposobu zaliczenia wpłaconej kwoty dokonanej przez powoda, a tym samym nie kwestionował również dochodzonej pozwem kwoty.

Pismem procesowym z dnia 19 lutego 2015 r. pełnomocnik powoda ograniczył roszczenie co do kwoty 300 zł, uwzględniając wpłaconą przez pozwanego kwotę, którą powód zaksięgował do wysokości 235,84 zł na poczet odsetek umownych liczonych za okres od 2 września 2015 r. do 2 listopada 2015 r. oraz do wysokości 64,16 zł na poczet należności głównej, co pomniejszyło dochodzoną należność do kwoty 13819,84 zł. Pozwany wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa.

Art. 203 §1 kpc przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 kpc Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na uznanie, iż cofnięcie pozwu co do kwoty 300 zł w niniejszej sprawie, nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał częściowe cofnięcie pozwu za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec skutecznego częściowego cofnięcia pozwu Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tej części.

W pozostałym zakresie Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Sąd oddalił powództwo częściowo w zakresie żądanych odsetek, gdyż od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana art. 481 k.c..

Jak wynika z art. 476 zd. 1 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Do 1 stycznia 2016 r. art. 481 KC, który regulował kwestię odsetek za opóźnienie następująco:

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia może zatem być określona przez strony w umowie albo też może wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2¹ KC (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie może w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). W razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ KC – obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 KC)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znoveelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 k.c. – tzw. odsetek kapitałowych, jak z art. 481 k.c. – tzw. odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Nowa treść art. 481 k.c. brzmi następująco -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴. Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Powód początkowo wnosił o zasądzenie odsetek umownych w wysokość 4-krotności kwoty kredytu lombardowego NBP od kwoty 13884 od dnia 2 września 2015 r. do dnia zapłaty. W trakcie trwania procesu powód zmienił roszczenie ze względu na wpłatę przez pozwanego kwoty 300 zł, którą powód zaksięgował do wysokości 235,84 zł na poczet

odsetek umownych liczonych za okres od 2 września 2015 r. do 2 listopada 2015 r. oraz do wysokości 64,16 zł na poczet należności głównej, co pomniejszyło dochodzoną należność do kwoty 13819,84 zł. Biorąc pod uwagę wyżej opisane i cytowane przepisy (zarówno te przed 1 stycznia 2016 r., jak i te po 1 stycznia 2016 r.) –

Sąd zasądził kwotę 13819,84 zł z odsetkami umownymi w wysokości odpowiadającej odsetkom maksymalnym od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia zapłaty, tj.

- od dnia 3 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 4-krotności kredytu lombardowego NBP – których wysokość odpowiadała żądaniu powoda - których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz

- od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 2-krotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, które są równe sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych., których podstawa zasądzenia wynika z art. 481 § 2 i 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.

W pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, bowiem w wyniku zmiany przepisów, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2016 r., żądanie powoda zasądzenia odsetek w przedstawionej przez niego wysokości po dniu 31 grudnia 2015 r. wykraczało po za obecnie obowiązujące ramy odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie. Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki w: Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga w: Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c., jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie pozwany nie przedstawił Sądowi żadnych dowodów odnoszących się do jego obecnej sytuacji majątkowej oraz aktualnych możliwości zarobkowych, po których analizie Sąd mógłby rozpoznać złożony przez niego wniosek i ustalić istnienie faktycznej, realnej szansy na zaspokojenie wierzyciela w formie ratalnej. Ponadto sam pozwany przed Sadem przyznał, iż jego sytuacja majątkowa jest tak trudna, że nie widzi realnej możliwości spłacenia zobowiązania, co wskazuje na brak podstaw do rozłożenia należności na raty.

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty składają się koszty poniesione wyłącznie przez powoda: opłata sądowa, którą uiszczył powód w elektronicznym postępowaniu upominawczym w wysokości 174,00 zł, a następnie dopłacił 521 zł, tj. łącznie poniósł opłatę w kwocie 695 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2400 zł, których wysokość wynika z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), 17 zł opłaty od pełnomocnictwa i 1,74 zł kosztów prowizji.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)